

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Προσώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρὰσχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ	ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικὸν	Ἐξωτερικὸν
ἑτήσια δρ. 12.—	ἑτήσια φρ. 15.—
ἡμηνος » 6,50	ἡμηνος » 8.—
ἡμηνος » 3,50	Τρίμηνος » 4,50

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 24 Αὐγούστου 1919

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35

Φέλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Εὐφραιίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον

Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 39

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'. (Συνέχεια)

— Ἐέρεις καμμιὰ καντρίλλια ; ρώτησα ἡσυχοῦς τὸν Ματτία, ἰταλικά καὶ σιγά.

— Ναί.

Καὶ μοῦπαίξε στὸ βιολί του τὶς πρώτες ἄλλες κάποιες καντρίλλιας. Ἦταν κοινή καὶ τὴν ἤξερα κι' ἐγώ. Σωθῆκαμε!

Τράβηξαν ἓνα κάρρο ἀπὸ τὸ ὑπόστεγο, καὶ ἀποποδογύρισαν καὶ μᾶς ἀνέβασαν ἀπάνω. Ἦταν ἡ ἐξέδρα μας.

Ἄν καὶ πρώτη φορὰ παίζαμε μαζί, ὁ Ματτίας κι' ἐγώ, δὲν τὰ καταφέραμε πολὺ ἁγῆμα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ταυτιά μου μᾶς ἀκούγαν, οὔτε λεπτὰ ἦταν, —εὐτυχῶς!—οὔτε δύσκολα.

— Ἐέρει κανέναν ἀπὸ σοῦς νὰ παίξῃ κορνέτο ; μᾶς ρώτησε τὸ κόκκινο παιδί.

— Ἐέρω ἐγώ, ἀποκρίθηκε ὁ Ματτίας, καὶ δὲν ἔχω.

— Θὰ σοῦ φέρω ἐγώ ἓνα' γιατί καλὸ καὶ τὸ βιολί, μὰ δὲν ἀκούγεται τόσο.

— Καλὲ σύ, καὶ κορνέτο ξέρεις ; ρώτησα ἰταλικά τὸν Ματτία.

— Καὶ τρομπόνι, καὶ φλάουτο, καὶ ὅτι ὄργανο θέλῃς.

Πολύτιμος, ἀλήθεια, αὐτὸς ὁ Ματτίας.

Σὲ λίγο ἤρθε καὶ τὸ κορνέτο κι' ἀρχίσαμε πάλι νὰ παίζουμε καντρίλλιας, πόλλες, βάλσια, ἀλλὰ προπάντων καντρίλλιας.

Παίξαμε ἔτσι ὡς τὸ βράδυ, χωρὶς νὰ μᾶς ἀφίσουν οἱ χορευτὲς νάνασάνουμε ἑπιμή. Γιὰ μένα δὲν ἦταν καὶ τόσο βαρὺ ἦταν ὅμως πολὺ γιὰ τὸν καϊμένο τὸν Ματτία.

Πρῶτο γιατί αὐτὸς ἐπαίξε μὲ τὸ στόμα κι' ἔπειτα γιατί ἦταν ἀδυνατισμένος ἀπὸ τὴν στερήσεις κι' ἀπὸ τὸ ταξίδι. Τὸν ἔβλεπα κάθε τόσο νὰ χλωμαίξῃ, λὲς καὶ ἔπερτε ἄρρωστος· κράτιούνταν ὅμως κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ φυσᾷ τὸ κορνέτο του.

Εὐτυχῶς πού δὲν εἶδα μόνον ἐγώ τὴν χλωμάδα του. Τὴν παρατήρησε κι' ἡ νύφη.

— Φθάνει, εἶπε· ὁ μικρὸς δὲν βαστάει. Καὶ τώρα τὰ χέρια σας στὴν τσέπη, γιὰ τοὺς μουσικούς μας.

— Ἄν ἐπιτρέπετε, εἶπα πηδῶντας ἀπ' τὸ κάρρο, ὁ ταμίας τοῦ θιάσου μας θὰ βγάλῃ δίσκο.

Κι' ἔρριξα τὸ καπέλλο μου τοῦ Κάπη, πού τὸ πῆρε στὸ στόμα του.

Χειροκρότησαν πολὺ τὸν σκύλο πού ἤξερε νὰ χαιρετᾷ μὲ τὴν χάρη ὅσους τοῦ ἔρριχναν. Μὰ τὸ σπουδαιότερο γιὰ μᾶς ἦταν ὅτι τοῦ ἔρριχναν πολλὰ. Καθὼς τὸν ἀκολουθοῦσα, ἔδλεπα τάσημένα νοήματα νὰ πέφτουν στὸ καπέλλο βροχή. Ἡ νύφη ἔρριξε τελευταία ἓνα ὀλάκαιρο πεντόφραγκο.

Τύχη πού τὴν εἶχαμε! Καὶ δὲν ἦταν μόνο ἡ μικρὴ περιουσία πού μαζέψαμε. Μᾶς προσκάλεσαν ἀκόμα νὰ φᾶμε στὴν κουζίνα καὶ μᾶς ἔβαλαν νὰ κοιμηθοῦμε στὸν ἀχερῶνα. Τὸ πρωί, ὅταν ἀφίσαμε τὸ φιλόξενο ἐκεῖνο σπίτι, εἶχαμε στὸ πουγγί μας εἰκοσιοντὺ φράγκα.

— Σὲ σένα τὰ χρωστᾶμε αὐτά, καλέ μου Ματτία, εἶπα στὸ σύντροφό μου· γιατί μονάχος μου δὲν θὰ μπορούσα νὰ σχηματίσω ὀρχήστρα.

Καὶ τότε θυμήθηκα ἓνα λόγο πού μοῦ εἶχε πεῖ ὁ Πέτρος Ἀκκὲν τὸν καιρὸ πού ἀρχίσα νὰ κάνω μάθημα τῆς Λίζας, καὶ τὸν ξανάπα κι' ἐγώ στὸ Ματτία :

«—Κάτι ἤξερα ἐγὼ πού σκέφθηκα νὰ σὲ πάρω στὸ θιάσό μου!»

Ἔτσι ἔδλεπα πὼς ἀνταμείβεται πάντα ὁποῖος κάνῃ τὸ καλὸ.

Μὲ εἰκοσιοντὺ φράγκα στὴν τσέπη ἤμαστε πλούσιοι κι' ἅμα φθάσαμε στὸ Κορμπέιγ, μπόρεσα νὰγοράσω μερικὰ πράγματα πού μοῦ φαίνονταν ἀπαραίτητα. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἓνα κορνέτο, πού μοῦ τὸ ἀφίσε γιὰ τρία φράγκα ἓνας παλαιοπώλης. Δὲν ἦτανε βέβαια οὔτε ὠμορρο οὔτε κι-

νούργιο· μ' ἂν τὸ διωρθῶναμε λιγάκι καὶ τὸ περιποιούμασθε, θάκανε τὴ δουλειά του. Ὑστερ' ἀγόρασα κόκκινες κορδέλλες γιὰ τὶς κάλτσες μας καὶ τέλος ἓνα παλῆδ στρατιωτικὸ σάκκο γιὰ τὸ Ματτία, γιατί λιγώτερο κουραστικὸ εἶναι νά'χῃ κανεὶς πάντα στοὺς ὤμους του ἓνα σάκκο ἐλαφρὸ, παρὰ ἓνα βαρὺ κάθε τόσο. Θὰ μοιραζόμαστε ἔτσι ὅτι κουβαλοῦσαμε μαζί μας καὶ θάμασθε πὶδὲ εὐκίνητοι κι' οἱ δύο.

Ὅταν φύγαμε ἀπὸ τὸ Κορμπέιγ, ἤμασθε ἀλήθεια σὲ καλὴ κατάστασι. Μ' ὅλα τὰ ψῶνια πού κάναμε, εἶχαμε στὸ πουγγί μας τριάντα φράγκα, γιατί οἱ παραστάσεις μας ἐκεῖ πῆγαν λαμπρά. Τὸ «δραματολόγιό» μας εἶχε κανονισθῇ σὲ τρόπο ὥστε νὰ μπορούμε νὰ μένομε στὸ κάθε μέρος πολλὰς ἡμέρες, χωρὶς νὰ ἐπαναλαμβάνουμε τὰ ἴδια. Καὶ τέλος συνεννοούμεθα τόσο καλὰ, ὁ Ματτίας κι' ἐγώ, ὥστε ἤμασθε ἀπὸ τώρα σὰν ἀδελφία.

— Ἐέρεις, μοῦ ἔλεγε κάποτε γελῶντας· διασάρχης πού νὰ μὴ δέρνη, σὰν καὶ σένα, εἶναι σπάνιον πράγμα!

— Εἶσαι λοιπὸν εὐχαριστημένος ;

— Εὐχαριστημένος λέει ; Μὰ εἶναι ἡ πρώτη μου φορὰ, ἀφότου ἐφυγα ἀπὸ τὴ Λούκκα, πού δὲν ποθῶ τὸ Νοσοκομεῖο!

Ἡ εὐημερία αὐτὴ μοῦδωσε τὸ θάρρος νὰ σκεφθῶ καὶ κάτι πὶδὲ τολμηρὸ.

Φεύγοντας ἀπὸ τὸ Κορμπέιγ, πήραμε τὸ δρόμο τοῦ Μονταρζί, γιὰ νὰ πᾶμε στὴς μάννας-Μπαρμπερίνας.

Μ' αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψιν εἶχα σκεφθῇ νὰ ἐξοφλήσω τὸ χρέος τῆς εὐγνωμοσύνης πού εἶχα στὴν καλὴ μου παραμάννα. Τώρα ὅμως μοῦ φαίνονταν πὼς δὲν θὰ τὸ ἐξοφλοῦσα ἀρκετὰ, ἂν πῆγαίνα νὰ τὴ φιλήσω μόνο, μὲ τὰ χέρι' ἀδειανά.

«Μιὰ ἀγελάδα τέτοια καὶ τέτοια... (Σελ. 306, στ. α')

